

Dag 26 – De pijnlijke Scheiding – Het openbaar Leven van Jezus.

De heilige Jozef was gestorven.

Jezus ging weg en ik bleef alleen achter in mijn klein huisje.

Toen mijn lieve Jezus mij uit gehoorzaamheid vroeg of Hij mocht weggaan,

- Hij deed niets zonder het mij vooraf te zeggen,
werd mijn hart verscheurd door de pijn.

Ik wist dat dit de hoogste Wil was en ik sprak onmiddellijk mijn “Fiat” uit.

Ik aarzelde geen ogenblik. Na dit Fiat van mijn Zoon en het mijne, namen wij afscheid.

Hij zegende mij zeer liefdevol en hierna verliet Hij mij.

Ik begeleidde Hem met mijn blikken zover ik kon. Daarna trok ik mij terug en liet alles over aan de Goddelijke Wil, Die mijn leven was.

O Macht van het Goddelijk Willen!

Deze heilige Wil liet mij mijn Zoon nooit uit het oog verliezen, noch verloor Hij mij uit het oog. Ik voelde zijn Hartslag in de mijne en Jezus voelde de mijne in de Zijne.

Lieve dochter, ik had mijn zoon gekregen van de Goddelijke Wil.

Wat de Goddelijke Wil geeft, eindigt nooit en een scheiding is onmogelijk.

Zijn Geschenken zijn blijvend en eeuwig.

Daarom behoorde mijn Zoon mij volledig toe. Niemand kon Hem van mij wegnemen, noch de dood, noch de pijn, noch de scheiding...

De Goddelijke Wil had Hem mij geschonken. Daarom was onze scheiding enkel schijn.

In werkelijkheid waren wij met elkaar versmolten. ***En één Wil bezielde ons.***

Hoe konden wij dan gescheiden worden?

In het licht van de Goddelijke Wil zag ik hoe slecht en ondankbaar mijn Zoon behandeld werd.

Hij richtte zijn eerste stappen naar Jeruzalem. En daar ging Hij naar de heilige tempel, waar Hij een reeks van preken begon. ***Maar wat een pijn!***

Zijn Woord, vol Leven, dat Vrede, Liefde en Orde brengt, werd verkeerd uitgelegd.

En er werd vol wantrouwen en boosheid naar geluisterd, vooral door de geleerden en de wijzen van die tijd.

En toen mijn Zoon zei dat Hij de Zoon van God was, het Woord van de Vader, Diegene

die gekomen was om hen te redden, werden zij zo woedend dat zij Hem met hun woedende blikken wilden verscheuren. ***Hoezeer leed mijn lieve Jezus daar!***

Toen Hij zag dat zijn scheppend Woord verworpen werd, leed Hij doodsangsten.

En ik troostte dit bloedend Goddelijk Hart en offerde Hem mijn moederhart, om zelf zijn wonden te ontvangen, om Hem te steunen en Hem op krachten te brengen.

Zo dikwijls, nadat zij zijn Woorden verscheurd hadden, zag ik Hem: vergeten door allen, zonder een aangeboden verfrissing, alleen, buiten de stadsmuren, onder de blote sterrenhemel, tegen een boom geleund, wenend en biddend voor de redding van allen.

.....

Hij werd de vriend, vader, geneesheer, leraar van de armen....

.....

In het Fiat heb ik afscheid genomen van mijn Zoon...

En het Fiat gaf mij de kracht dit offer te brengen.